

Levha 15027

Emin Reşah

2020-09-04 23:55:04+0300

Bir başağrısının eşlik ettiği endişe: Acaba bu sefer virüsü kaptım mı? Sonra *acaba bu gereksiz bir endişe mi* endişesi. Bir takım üstüste binen endişeler.

Düşünmek istediğimi düşündüğüm, düşünmek istemediğimi bir kenara, hafızamın sayısız raflarından birine bıraktığım bir zihnim olsun isterdim. Olabilemedi. Ruhumun uzun ve karanlık demlenme sürecinden acımtrak ve endişeli uyandım. Hayatın bana kattığı gereksiz plancılık ve olmayan meseleleri çözme *melekesi*. Olmayan meseleleri o kadar severim ki, olan meseleleri bir kenara bırakır, yine onları *çözerim*.

Kendimle çok meşgulüm. Kendimle az meşgulüm. Kendimle asıl meşguliyetimin başka konular olmasını ve onların da kısa sürede hallolup – beni bütün dayatmaların daralttığı hayattan çıkarıp almasını isterdim. *Beni uyandır* diye bitiyor dualarım.

Bunun hiçbir zaman olmayacağını, kendinden emin bir şekilde *uyandım* demenin mümkün olmadığını düşünüyorum bir yandan da. Zamanın kulu olanın, bir dem gelip göklere çıkan, bir dem gelip lavlara banan birinin *şöyle oldum* demesi ayıp. Kendimden emin *nefes alıyorum* bile diyemiyorum. *Benimle ilgili bir mevzu olabilir ama müsebbibi ben değilim*. Kendime koyduğum teşhislerin hepsi yalan. Başkalarınıninkine de o yüzden inanmıyorum.

Hayat eylediğin midir, maruz kaldığın mı? Kanaatim maruz kaldığım yönünde gelişti. Eyleyen ve eyledikleriyle kendini çerçeveleyen insanlardan olamadım. Yabancı ve ekmek çıkmaz bir hamur, neye yarayacağı belli olmayan bir çamur olarak sürünmeye devam ediyorum.